

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.197/2012/5. szám

A Szegedi Ítéltábla a **(pártfogó ügyvéd neve)** pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek - a dr. Somogyi Márta ügyvéd által képviselt alperes ellen ajándék visszakövetelése iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 2012. február 13. napján kelt 4.P.21.868/2011/5.számú ítélete ellen a felperes részéről 6. és Pf.II.20.197/2012/3. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **megváltoztatja** és a **(település neve, ingatlan 1. hrsz.-a)** alatt nyilvántartott ingatlan $\frac{1}{2}$ tulajdoni illetőségét a felperes tulajdonába adja.

Megkeresi a Bács-Kiskun Megyei Kormányhivatal Kecskeméti Körzeti Földhivatalát, hogy a fent megjelölt ingatlan tulajdoni lapjára jegyezze be a felperes **(felperes személyes adatai)** $\frac{1}{2}$ arányú tulajdonszerzését ajándék visszakövetelése jogcímén, az alperes (alperes neve, született 1977., anyja neve: Viski Terézia) $\frac{1}{2}$ arányú tulajdonjogának, valamint a felperes (I.rendű felperes neve) haszonélvezeti jogának egyidejű törlése mellett.

A felperes perköltség fizetésre kötelezését mellőzi, és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 250 000 (kettőszázötvenezer) Ft elsőfokú perköltséget.

A feljegyzett elsőfokú eljárási illetékből az alperes köteles megfizetni az illetékes állami adóhatóság külön felhívására 450 000 (négy százötvenezer) Ft-ot. Az ezt meghaladó - mérsékelt összegű - 225 000 (kettőszázhuszonezer) Ft elsőfokú eljárási illeték az állam terhén marad.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100 000 (egyszázezer) Ft másodfokú perköltséget.

A felperest a másodfokú eljárásban 2012. május 23. napjától képviselő **(pártfogó ügyvéd neve)** pártfogó ügyvéd díját az alperes viseli.

A feljegyzett 830 800 (nyolcszázharmincezer-nyolcszáz) Ft fellebbezési eljárási illetéket az alperes köteles megfizetni az illetékes állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS:

A felperes gyermekei, az alperes és a perben nem álló **(gyermek neve)** javára az 1996. szeptember 19. napján kelt adásvételi szerződéssel megvásárolta a **(település neve, ingatlan 1. címe, hrsz.-a)** szám alatti ingatlant oly módon, hogy az annak vételáraként meghatározott 8 000 000 Ft-ot gyermekei számára ajándékozta. Az alperes és testvére az ingatlanon tulajdonjogot, míg a felperes hasznélvezeti jogot szerzett. Az ingatlan jelenlegi forgalmi értéke 29 100 000 Ft, azt a felperes jelenleg egyedül használja, egy szobáját bérbeadás útján hasznosítja. A mintegy 200 m² alapterületű ingatlan havi fenntartási költsége meghaladja a 100 000 Ft-ot.

A felperes egészségi állapota a 2009-ben bekövetkezett agyvérzése óta megromlott, munkaképesség csökkenése 67 %-os mértékű. 2012. januártól kezdődően havi 52 855 Ft öregségi nyugdíjban részesül, amelyet 17 442 Ft levonás terhel. Korábbi jól jövedelmező vállalkozását megszüntette, külföldi utazásaival, s hobbijával, a bűvárkodással felhagyott, vagyontárgyait az utóbbi években fokozatosan értékesítette, az azokért kapott vételárból tartozásait rendezte, s különböző kiadásait fedezte. Ez idő szerint saját létfenntartását és a hasznélvezeti joga alapján használt **(ingatlan 1. címe)** szám alatti ingatlannal kapcsolatos költségeket nyugdíjából és baráti kölcsönökből fedezi.

A felperes és volt házastársa, az alperes édesanyja között 2008-ban vagyoni jogi per folyt a Bács-Kiskun Megyei Bíróság előtt, amely perben az alperest és testvérét a bíróság tanúként hallgatta meg. Ezt követően a felperes és gyermekei között a kapcsolat megromlott, az alperes és testvére apjukat nem látogatják, vele semmilyen kapcsolatot nem tartanak.

A felperes keresetében az alperesnek és testvérének juttatott ajándékot visszakövetelte, azaz annak megállapítását kérte, hogy a **(település neve, ingatlan 1. címe)** szám alatti ingatlan egésze a tulajdonát képezi. Utóbb **(gyermek neve)** nevű gyermekével peren kívül megállapodott, ennek alapján az ingatlan ½ tulajdoni hányadát visszakapta, erre figyelemmel az **(gyermek neve)** nevű gyermekével szemben előterjesztett kereseti kérelmétől elállt. Keresete indokaként előadta, az ingatlant annak megvásárlásakor a kétszeres vagyonszerzési illeték megfizetésének elkerülése érdekében íratta gyermekeire, ugyanakkor az ajándékozás feltétele az volt, hogy az alperes és testvére egészségi állapotának megromlása esetén róla gondoskodnak, anyagilag támogatják. Kiemelte, a 2002. évet követően - amikortól egészségi állapota rohamosan hanyatlani kezdett - jövedelmi helyzete alapvetően megváltozott, alacsony összegű nyugdíjára és nagy kiadásaira tekintettel létfenntartása veszélyeztetetté vált. Ugyanakkor az alperessel és testvérével a kapcsolata megromlott, általa ismeretlen okból a gyermekei nem látogatják, és nem támogatják, így az a feltevése, amelyre figyelemmel az alperest az ajándékban részesítette végleg megghiúsult. Hivatkozott továbbá arra, hogy az alperes betegségében őt nem segíti, az unokájával való kapcsolattartást megakadályozza, így a sérelmére elkövetett jogsértésre tekintettel az ajándékra „érdemtelené” vált.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Elsődleges védekezése szerint az ajándékozás kizárólagos célja az volt, hogy a felperes az illetékfizetési kötelezettség alól mentesüljön, annak nem szabta feltételül, hogy róla az alperes és testvére később gondoskodjon, őt anyagilag támogassa. Az ingatlanszerzés időpontjában ő és testvére még tanulók voltak, így a fenti kikötés, mint az ajándékozás feltétele, fel sem merült. Vitatta, hogy a felperes létfenntartása veszélyeztetett lenne, ugyanakkor kiemelte, hogy a saját lakása megvásárlásához deviza alapú hitelt kellett felvennie, így az ajándék visszaadása saját létfenntartását veszélyeztetné. Állította, hogy kapcsolatuk az apja magatartása miatt romlott meg, amely javarészt visszavezethető a szülei közötti vagyonjogi vitára, következésképp az érdemtelensége fel sem merülhet. Utalt arra, hogy a felperes az ingatlan haszonélvezője, így annak bérbeadására, hasznosítására módja lett volna, ezért amennyiben létfenntartása veszélyeztetett, úgy az saját magatartására vezethető vissza. Egyebekben állította, hogy a felperes meghíúsult feltevésre alapított követelése elévült, miután az ajándékot megfelelő ok nélkül hosszabb ideig nem követelte vissza.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította, s kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 250 000 Ft perköltséget. Rendelkezett az eljárási illeték viseléséről is.

Határozatának indokolása szerint vizsgálta a Ptk. 582. § (1) bekezdésében részletezett feltételek teljesülését, ennek kapcsán a felperes kiadásaira, költséges hobbijára a perbeli ingatlan átlagot meghaladó felszereltségére és a felperes életszínvonalára figyelemmel megállapította, hogy az általa használt ingatlan $\frac{1}{2}$ tulajdoni illetőségének visszakövetelése nem szükséges a létfenntartásához, különös tekintettel arra, hogy a per során az ingatlan $\frac{1}{2}$ tulajdoni illetőségét megszerezte. E tekintetben figyelembe vette **(tanúk neve)** tanúvallomását, nevezetesen, hogy a felperes célja valójában a korábbi jó életszínvonalának fenntartása. Jelentőséget tulajdonított annak is, hogy a felperes 2008-2009. évben több ingatlanát értékesítette, amelyből jelentős összegű bevételre tett szert.

Érvelése szerint a felperes a Ptk. 582. § (2) bekezdésében foglaltak teljesülését sem tudta sikerrel bizonyítani, nevezetesen, hogy az alperes a sérelmére az ajándék visszakövetelését megalapozó súlyos jogsértést követett el. A peres felek kapcsolatának megromlása körében értékelte, miszerint az alperesnek a szülei közötti perben tanúvallomást kellett tennie, amely a peres felek kölcsönös eltávolodásában nagyban közrehatott. Rámutatott, nem állapítható meg egyértelműen, hogy a kapcsolat megromlása melyik fél magatartására vezethető vissza.

Nem találta bizonyítottnak azt a felperesi állítást sem, miszerint az ajándékozás feltétele a róla való későbbi gondoskodás volt. Súlyozottan értékelte e vonatkozásban a felperesnek azt a kereseti tényelődását, amely szerint az ajándékozásra a vagyonszerzési illeték megfizetése alóli mentesülés érdekében került sor. Kiemelte, az alperes tagadta, hogy a felperes bármilyen, általa felismerhető módon kinyilvánította volna szándékát az iránt, hogy az ajándék nyújtása fejében későbbiekben anyagi támogatást, egészségi állapota megromlása

esetén tőle gondozást várt, így önmagában a felperes erkölcsi elvárása nem ad alapot az ajándék téves feltevés címén történő visszakövetelésére. Egyebekben a Ptk. 324. § (1) bekezdésében, valamint a Legfelsőbb Bíróság PK 76. számú állásfoglalásban foglaltakra utalással megállapította, hogy a felperes téves feltevésre alapított követelése elévült.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, elsődlegesen annak megváltoztatása, a keresetnek helyt adó döntés meghozatala, míg másodsorban a támadott ítélet hatályon kívül helyezése, az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítása iránt. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a vagyoni helyzetével, illetve a ingatlanai értékesítésével kapcsolatos tényállást tévesen állapította meg. Fellebbezési előadása szerint a **(település neve, ingatlan 1. címe)** szám alatti ingatlanát 2000. évben értékesítette, e vételárból 2002. és 2003. évben a **(település neve, utca címe)** utcában két ingatlant vásárolt, az egyiket **(gyermek neve)** nevű gyermeke részére, míg a másikat saját nevére. A vétel során pénzügyi kölcsönt is felvett, amelyet utóbb maga törlesztett. Az így szerzett ingatlanát 2009. március 16-án értékesítette, a vételárból a fennálló kölcsöntartozásait rendezte, így abból megtakarítása nem származott. Hangsúlyozta, hogy a **(település neve, ingatlan 3. címe)** szám alatti ingatlanának (drink bár) eladásából származó 10 000 000 Ft-ból, valamint a **(autó típusa)** gépkocsijának értékesítéséből befolyó 2 000 000 Ft-ból közüzemi tartozásait, adótartozását rendezte, és egyéb kiadásait fedezte, így ezek az összegek megtakarításként nem vehetők figyelembe. Lényegesnek ítélte, hogy 2005. évben az alperesnek egy személygépkocsit vásárolt, oly módon, hogy a vételárhoz 2 000 000 Ft-tal járult hozzá, emellett részére egy magánkozmetikát is berendezett közel 2 000 000 Ft értékben és javára életbiztosítást is kötött, amelyet egészen 2009-ig fizetett. Álláspontja szerint a tényállás fenti helyesbítése mellett anyagi helyzetének megfelelő mérlegelése eredményeként arra vonható le következtetés, hogy a létfenntartása veszélyeztetett. Kiemelte, az ajándék visszakövetelése azt a célt szolgálja, hogy az ingatlana értékesítéséből befolyó vételár egy részéből egy kisebb alapterületű és kisebb rezsiköltségű lakást vásároljon, a megmaradó részből pedig - nyugdíját kiegészítve - biztosítani tudja mindennapi megélhetését. Hangsúlyozta, hogy egészségi állapota miatt rendszeres orvosi kezelésre szorul, részben e miatt, részben anyagi helyzetének elnehezülése folytán korábbi hobbijával, a búvárkodással már évekkorábban felhagyott. Ugyanakkor az alperes létfenntartását az ajándék visszakövetelése semmilyen módon nem veszélyezteti, miután munkaviszonnyal, élettársa megfelelő jövedelemmel rendelkezik, jó anyagi körülmények között él, emellett az ingatlanból jelenleg sincs jövedelme, így körülményeiben az ingatlan visszaadása változást nem eredményezne. Változatlanul fenntartotta, miszerint abban a feltevésben juttatta az ingatlant gyermekének, hogy rászorultsága esetén róla gondoskodik, betegségében ápolja, e feltevése azonban véglegesen megghiúsult, miután az alperes romló egészségi állapota ellenére nem törődik vele, agyvérzését követően őt meg sem látogatta, a gyermektől elvárható, őt jogszabály alapján is terhelő tartási kötelezettségének nem tesz eleget. Kiemelte, hogy mindez a 2009-ben

bekövetkezett agyvérzése miatti kórházi gyógykezelése során tudatosult benne, így az ajándék visszakövetelése iránti igénye nem évült el.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Fenntartotta az elsőfokú eljárásban tett tényelőadását, egyebekben kiemelte, a perindításra a felperest a bosszú motiválta, kapcsolatuk megromlása kizárólag a felperes magatartásának következménye. A szülei közötti peres eljárást követően a felperes testvérét felszólította a **(utca neve)-i** ingatlan elhagyására, a haszonélvezeti jogáról való lemondás feltételéül szabta, hogy testvére a perrel érintett ingatlan 1/2 tulajdoni hányadát részére visszaadja. A felperes a perben tett állításait nem bizonyította, így nem ismert, hogy az ingatlan fenntartási költségeit milyen havi összegű jövedelemből finanszírozza, így létfenntartása veszélyeztetettségére sem lehet következtetéseket levonni. Álláspontja szerint a felperes anyagi helyzete és egészségi állapota sem teszi a keresetét megalapozottá, ezért annak elutasításáról az elsőfokú bíróság helytállóan döntött.

A fellebbezés **alapos**.

A felperes fellebbezésében lényegében két jogcímre alapítottnak tartotta fenn az ajándék visszakövetelése iránti igényét, amelyeket az ítéltábla - eltérően az elsőfokú bíróság álláspontjától - megalapozottnak ítélte.

A Ptk. 582. § (1) bekezdése értelmében a még meglevő ajándékot az ajándékozó visszakövetelheti annyiban, mennyiben arra létfenntartása érdekében szüksége van, és az ajándék visszaadása a megajándékozott létfenntartását nem veszélyezteti. Az ajándékozás révén a megajándékozott ingyenes vagyoni előnyhöz jut, ezért elvárható tőle a segítőkészség akkor, ha az ajándékozó létfenntartása a körülményei alakulása folytán veszélybe kerül. Ezt az erkölcsi követelményt avatja a Ptk. fentebb idézett rendelkezése jogi kötelezettséggé azzal, hogy az ott meghatározott feltételek konjunktívák, bármelyik hiányában e jogcímen az ajándék eredményesen nem követelhető vissza.

Nem vitás tény, hogy a felperes a '90-es évek elejéig sikeres vállalkozási tevékenységet folytatott, az ebből származó jövedelemből a maga és az akkor még saját háztartásában nevelkedő gyermekei részére átlagot meghaladó életszínvonalat biztosított. A peradatokból kitűnően azonban utóbb vagyoni, jövedelmi viszonyai alapvetően megváltoztak, amit a perben feltárt bizonyítékok alátámasztottak. Helyesen hivatkozott a felperes fellebbezésében arra - korrigálva ezzel az elsőfokú tényállás pontatlanságait - hogy a tulajdonában állott ingatlanait mely időpontokban és milyen vételár ellenében értékesítette, és részletes, okiratokkal alátámasztott tényelőadást tett a befolyt összegek hovafordítását illetően is. Nem vitás tény - s ezt az alperes és a testvére sem cáfolta -, hogy a felperes gyermekeinek ingatlan, személygépkocsit vásárolt, az alperes kozmetikai vállalkozása beindításához jelentős

anyagi segítséget nyújtott, míg az eladási árak további részét adó- és egyéb tartozásai finanszírozására fordította. Az sem vitatható, hogy a felperes csekély havi összegű nyugellátással rendelkezik, s az alperes hivatkozásával ellentétben nincs peradat arra, hogy emellett jövedelemszerző tevékenységet folytatna, így a nyugellátását meghaladó további bevétel a javára nem vehető figyelembe. Az is tény, hogy a perbeli ingatlan fenntartási költsége havi szinten lényegesen meghaladja a felperes nyugellátásának összegét, az alperes pedig azon költségekhez sem járul hozzá, amelyek őt, mint tulajdonost a használat és birtoklás jogának gyakorlásától függetlenül is terhelik. E kiadásokat a felperes csak kölcsönök felvétele útján tudja fedezni, ennek tényét okiratokkal alátámasztotta, a kölcsönszerződések valóságtartalmát az alperes sem vonta kétségbe, ugyanakkor nem merült fel olyan körülmény, amelyek alapján azok tartalmához, a jogügyletek valós voltához kétség férne, avagy az a bíróság számára aggályos lenne. Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a felperes egészségi állapota megromlott, ami a gyógykezelések folytán többletkiadásokat eredményez, így elfogadható az a felperesi érvelés, hogy a megváltozott anyagi helyzete és egészségi állapota megromlása miatt létfenntartása veszélyeztetett, az ingatlanra létfenntartása biztosítása érdekében szüksége van. Nem változtat ezen az a körülmény sem, hogy a per során az ingatlan 1/2 részének tulajdonjogát visszakapta, hiszen abból továbbra sem származik olyan jövedelme, amelyet mindennapi szükségletei kielégítésére fordíthatna.

A Legfelsőbb Bíróság (Kúria) több eseti döntésében állást foglalt abban a kérdésben, hogy a létfenntartás veszélyeztettségének a vizsgálata nem szűkíthető le a mindennapi szükségletek anyagi fedezetének tisztázására, az ajándékozó jövedelmi, vagyoni viszonyai, egészségi állapota mellett azt is vizsgálni kell, hogy mennyiben rászorult, helyzete átmeneti jellegű, vagy állandósultnak tekinthető-e, várható-e abban a továbbiakban változás, azaz e tekintetben nem az ajándékozó pillanatnyi helyzetéből kell kiindulni (LB.P.törv.III.20.241/1991., BH1992. 245, BH1999. 68., BH. 1999. 211). Lényeges továbbá, hogy az ajándék visszakövetelésének lehetősége nem jelenti azt, hogy az ajándékozó csak a létfenntartásához szükséges mértékben elegendő ajándékot kaphatja vissza,

Tény, hogy a felperes 65 éves, nyugdíjas, súlyos betegségen esett át, amelyből kétségtelenül felépült annyira, hogy napi szintű ellátásra, gondozásra pillanatnyilag nem szorul, az ingatlan 1/2 tulajdoni hányadának megszerzése ugyanakkor kedvezőtlen anyagi helyzetére nem jelent megoldást, azt ugyanis ekként nagy valószínűséggel sem értékesíteni, sem bérbeadás útján hasznosítani nem tudja. Ellenben az ingatlan egészének értékesítésével lehetősége nyílna egy kisebb alapterületű, lényegesen alacsonyabb fenntartási költségekkel járó lakóingatlan megvásárlására, a fennálló kölcsöntartozásai rendezésére, mindennapi megélhetését szolgáló nyugellátása kiegészítésére. Az alperes számára az ajándék visszaadása létfenntartása veszélyeztetettségével nem járna, az általa nem cáfolt peradatok szerint ugyanis rendezett körülmények között, megfelelő lakóingatlanban él, a felperes segítségével beindított kozmetikai vállalkozást működtet, alkalmazottakat foglalkoztat, emellett élettársa is folytat jövedelemszerző

tevékenységet. Bár az alperes jövedelmi viszonyait illetően pontos adatok nem állnak rendelkezésre, az azonban vitathatatlan, hogy a perbeli ingatlanhányad léte jövedelmi körülményei alakulására hatással nincs, hiszen abból jelenleg sem húz hasznót, így annak visszaadása mindennapi életkörülményeit nem befolyásolja. Ezzel szemben a felperes létfenntartása a már kifejtettek szerint az ingatlan feletti teljes körű rendelkezési jog megszerzése nélkül nem biztosított, ezért e jogcímen az alperesnek juttatott ajándékot megalapozottan követelheti vissza.

A meghíúsult feltevésre alapított ajándék visszakövetelése iránti igény kapcsán az ítéletablának elsőként az alperes elévülési kifogása megalapozottságát kellett vizsgálnia. Az elévülés az ajándékozás alapját képező feltétel végleges meghíúsulása időpontjában kezdődik. Az ajándékozás alapjául szolgáló feltevés végleges meghíúsulására alapított visszakövetelés joga az általános elévülési időn belül is elenyészik azonban akkor, ha azt az ajándékozó megfelelő ok nélkül hosszabb ideig nem gyakorolja (PK. 76. sz. állásfoglalás II. pont.). A felperes állította, hogy gyermekeinek abban a feltevésben nyújtotta az ajándékot, hogy szükség szerint anyagilag támogatják, egészségi állapota megromlása esetén róla gondoskodnak, amely feltevése azáltal hiúsult meg, hogy a 2009-ben bekövetkezett agyvérzését követően gyermekei támogatásától elzárkóztak. Ehhez képest az ajándék visszakövetelése iránti keresetét rövid időn belül előterjesztette, amely miatt a Ptk. 324. § (1) bekezdése szerint nyitva álló általános elévülési időn belül érvényesített visszakövetelésre irányuló joga nem enyészett el, az alperes ezt érintő kifogása alaptalan.

A Ptk. 582. § (3) bekezdése értelmében az ajándékozó visszakövetelheti az ajándékot, vagy követelheti az ajándék helyébe lépett értéket, ha az a feltevés, amelyre figyelemmel az ajándékot adta, utóbb véglegesen meghíúsult és e nélkül az ajándékozásra nem került volna sor. A Legfelsőbb Bíróság 76. sz. állásfoglalásában adott iránymutatás szerint az ajándékozás alapjául szolgáló feltevés végleges meghíúsulása miatt csak akkor követelhető vissza a juttatás, ha az ajándékozás összes körülményére kiterjedő vizsgálódás alapján az állapítható meg, hogy valamely lényeges körülményre vonatkozó feltevés indította az ajándékozót az ajándékozásra, és e feltevés nélkül kétséget kizáróan az ügyletre nem került volna sor. Lényeges továbbá, hogy e jogcímen az ajándék visszakövetelésének csak akkor lehet helye, ha a visszakövetelés alapjául szolgáló feltevést az ajándékozó kifejezetten, vagy legalább a megajándékozott által kétséget kizáróan felismerhető módon kinyilvánította. Nem szükséges tehát, hogy a feltevést, mint az ajándékozás feltételét a szerződésben feltüntessék, elegendő, ha arról a megajándékozott egyébként tudomással bír. A feltevés kinyilvánítását illetően ugyanakkor értékelni kell az ajándékozás esetleges speciális körülményeit, jelen esetben azt, hogy a megajándékozott alperes és testvére az ajándékozás időpontjában kiskorú volt, így a felperes nyilvánvalóan nem juttathatta kifejezésre a fentiekben megkívánt módon az ajándékozás feltételét. Ebből azonban nem vonható le az a következtetés, hogy az ajándékozást az ajándékozó nem kötötte feltételhez. Lényeges ugyanis, hogy bár az ajándékozási szerződés ingyenes juttatást jelent, az így létrejött jogviszony az

ingyenesség mellett is feltételez a megajándékozottal szemben bizonyos jogilag is értékelhető elvárásokat, különös tekintettel az ajándékozás céljára, a felek helyzetére és viszonyára, valamint a létrejött szerződés tartalmát motiváló körülményekre. A megajándékozott az ingyenes vagyoni előny fejében az ajándékozónak hálával tartozik, a megajándékozott részéről az ennek megfelelő magatartás tanúsítása a közfelfogás szerint erkölcsi kötelezettség. A szülő-gyermek, mint ajándékozó-megajándékozott közötti jogviszonyban a felek egymás iránti magatartása az átlagostól eltérő megítélés alá esik. A megajándékozott az ingyenes juttatásra figyelemmel egyrészt hálával tartozik az ajándékozónak, másrészt érvényesül az az általános társadalmi elvárás is, hogy a gyermek szülője iránt tiszteletteljes magatartást köteles tanúsítani, szülőjét becsülnie kell, és ha a szülő gyermekét felnevelte, jövőjét teljesítőképességéhez mérten biztosította, akkor a gyermeknek is kötelessége a rászoruló szülőjéről való gondoskodás. A felperes a házastársi életközössége megszakadását követően gyermekeit saját háztartásában nevelte, a tanúvallomások igazolták, hogy az alperes és testvére szükségleteit magas színvonalon igyekezett kielégíteni, a megajándékozottak anyagi jólétben nőttek fel, a felperes életkezdésük során is nagyvonalúan támogatta őket, így alappal várhatja el tőlük, hogy rászorultsága estén segítsék őt. Az általános társadalmi elvárásokon túlmenően a gyermekeket terhelő jogszabályon (Csjt.) alapuló kötelezettség is az idősödő, megrendült egészségi állapotú, esetleg rászoruló szülő támogatása, következésképp ezt az ajándékozó szülő abban az esetben is elvárhatja a megajándékozott gyermekétől, ha azt, mint feltételt az ajándékozás során kifejezetten nem nyilvánította ki. A gyermekének nagyértékű ajándékot juttató szülőnek az a feltevése, hogy rászorultsága esetén gyermekétől megkapja azt a támaszt, gondoskodást, anyagi és egyéb segítséget, ami az általános társadalmi megítélés szerint a gyermeknek erkölcsi kötelessége, akkor is nyilvánvalónak és felismerhetőnek kell lennie a megajándékozott gyermek számára, ha az ajándékozás során erre az ajándékozó nem tesz utalást. Jelen esetben tény, hogy a felperes gyermekeitől nem számíthat a fentiek szerinti támogatásra, gondoskodásra, így az a feltevés, amely őt az ajándékozásra indította, kétségtelenül megghiúsult.

A felperes keresete a kifejtettek szerint megalapozottnak bizonyult, ezért az ítéltábla az ingatlan 1/2 részzilletőségét a tulajdonába adta, s az ehhez szükséges módosítások tulajdoni lapon történő átvezetése végett az Inyvtv. 30. § (1) bekezdése alapján megkereste a földhivatalt.

Az elsőfokú ítélet megváltoztatása folytán a felperes pernyertes lett, ezért az alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdése szerint meghatározott mértékű elsőfokú perköltsége megfizetésére.

Az alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles az elsőfokú eljárási illetéket megfizetni a Magyar Állam javára. Észlelte az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság a II. r. alperessel szemben előterjesztett keresettől elállás folytán hozott permegszüntető végzésben nem

rendelkezett a feljegyzett elsőfokú eljárási illeték mérsékléséről és annak viseléséről, ezért ezt az ítéltábla akként pótolta, hogy az 1990. évi XCIII. tv. 58. § (2) bekezdése szerint

mérsékelt eljárási illetéket a felperes személyes költségmentességére tekintettel a Kmr. 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

A kifejtettekre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta.

A felperes jogi képviseletét az elsőfokú eljárásban, illetőleg a fellebbezés előterjesztése során meghatalmazott jogi képviselő látta el, ezért a fellebbezés eredményességére tekintettel az alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles viselni a felperes javára a 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (5) és (6) bekezdése alapján meghatározható mértékű fellebbezési eljárási költséget. A másodfokú eljárásban - 2012. május 23. napjától kezdődően - a felperes képviseletét a Jogi Segítségnyújtó Szolgálat által kirendelt pártfogó ügyvéd látta el, ezért a felperes pernyertességére tekintettel a pártfogó ügyvéd díját a Pp. 84. § (1) bekezdés b) pontja, valamint a jogi segítségnyújtásról szóló 2003. évi LXXX. tv. (Jstv.) 11/A. § (2) bekezdés alapján az alperes köteles viselni. Az ítéletábra a Pp. 87. § (2) bekezdésében foglaltak szerint csupán a pártfogó ügyvédi díj viseléséről rendelkezett, annak összegét a Jogi Segítségnyújtó Szolgálat állapítja meg (Jstv. 52. § (1) bekezdés a) pont).

A fellebbezési eljárás pertárgyértéke alapján felmerült fellebbezési eljárási illeték összege 830 800 Ft, amely a Pp. 78. § (1) bekezdése és a Kmr. 13. § (2) bekezdése alapján - pervesztességére tekintettel - az alperest terheli.

Szeged, 2012. június 6.

Dr. Szeghő Katalin sk. Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.
a tanács elnöke előadó bíró

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
táblabíró